

„A GYERMEKEIM ÉRZIK ÉS ÉRTIK A RAGASZKODÁSOMAT MAGYARORSZÁGHOZ”

A két ország együttműködési lehetőségeinek jobb kihasználását szorgalmazza a Budapesti Műszaki Egyetemen diplomát szerzett tanzániai tiszteletbeli konzul. Budapesti interjú Obedie Solomon Kimaroval (bme.hu nyomán)

AZ INTERJÚT KÉSZÍTETTE: T. HORVÁTH ATTILA

„Amikor először szálltunk ki a repülőgépből Budapesten, csodálkoztunk, hogy az emberek itt nem angolul beszélnek. Semmit sem tudtunk Magyarországról. Akkor nem gondoltam volna, hogy harminc év múlva tiszteletbeli konzulként fogom képviselni ezt az országot a szülőföldemen, Tanzániában” – emlékezett a kezdetekre *Obedie Solomon Kimaro*, egykori építőmérnök hallgató, aki évek óta látja el Magyarország tiszteletbeli konzuljának feladatait a kelet-afrikai országban.

Solomon Kimaro 1977-ben kezdte meg tanulmányait magyar állami ösztöndíjjal. A hatvanas évektől kezdve – az egykori szocialista tábor által a fejlődő világnak nyújtott támogatás keretében – sok száz tehetséges afrikai diák kapott lehetőséget, hogy diplomát szerezzen. Tudásuknak hatalmas értéke volt a szakemberhiánnyal küszködő országokban. Az egykori diákok közül néhányan itt alapítottak családot, ám többségük – Kimaróhoz hasonlóan – visszatért hazájába.

„1977-78 között a nyelvi előkészítő intézetbe kerültem, majd sikeres vizsgát tettem, hogy a Műegyetemre jöhessenek” – idézte vissza a magyarul ma is kiválóan beszélő konzul. „Azért lehetett igazán hasznos az itt eltöltött idő, mert minden támogatást megkaptam mind a tanáraimtól, mind a magyar családoktól, a csoporttársaimtól, akik közül majdnem mindegyikkel még mindig tartom a kapcsolatot, ötévente rendszeresen jövök a találkozóinkra. Hajdani tankörtársammal, *Dunai Lászlóval*, az Építőkar jelenlegi dékánjával szoros barátságot ápolok. Mérnökmatematikus-szakmérnöki képzésre is együtt jártunk.”

A fiatal szakember hét év magyarországi tartózkodás után tért vissza hazájába. Visszaérkezését követően négy évig dolgozott egy állami tervezőintézetnél. Ma is úgy tartja, hogy a Műegyetemen megszerzett tudása busásan megtérült Tanzániában. „Büszkén mondhatom, hogy bármelyik másik egyetemet végzett kollégával felvettem a versenyt. Hozzá kell tennem, hogy dolgoztam magyarországi építőipari cégeknél is, és nagyon hasznos gyakorlatot szereztem, amire különösen szükség volt, mert ott, Tanzániában egy cégvezető szakmailag sokkal inkább magára van utalva, és rengeteg energiát köt le az akadályok elhárítása.”

„Solomonnal 1978-ban kezdtük el tanulmányainak a BME-n, mindketten a 6-os tankörbe kerültünk. Nagyon rövid idő alatt – már a beiratkozást követő „almatáborban” – Solomon a tankör egyik legnépszerűbb tagja lett. Először állandó jókedvével, majd tehetségével és szorgalmával tűnt ki. Élményszámba ment, ahogy mesélt nekünk, Afrikáról, hazájáról, a Serengeti állatvilágáról. A mesészerűen előadott történetek alapján csakhamar elneveztük „Solomon bácsi”-nak (korosztályunk még biztosan emlékszik Rémusz bácsi meséire...). Szerette és nagyon jól tudta a matematikát, így a végzés után még két évig együtt jártam vele mérnökmatematikus szakmérnöki tanfolyamra. Az erős elméleti képzéssel párhuzamosan Magyarországon tanulta a gyakorlati mérnöki munkát, sőt a házam építésében még segédmunkásként is részt vett. Nagyon örülök, hogy gyerekei is itt a BME-n, a mi karunkon tanulnak, jó érzés naponta találkozni velük a K épületben. Jelenleg azt szervezzük, hogy néhány magyar hallgatónk nyári technikus gyakorlatát Tanzániában, az ő vállalatánál teljesíthesse.” (Dunai László, a BME Építőmérnöki Kar dékánjának visszaemlékezése)

▲ *Solomon Kimaro és Dunai László. Dunai László fényképe.*

▲ Végzősök tablója.

Solomon Kimaro Dunai László gyermekével. >

A konzul szívesen beszél arról, hogy nem elégedett meg az állami tervezőintézetnél kapott megbízásokkal. Egyik kollégájával önálló céget alapítottak, és ez ma már az egyik legnagyobb tervező és kivitelező vállalkozás Tanzániában. Társaságuk számos szakmai elismerés mellett 2005-ben elnyerte a Tanzániai Kivitelezők Egyesülete által a legnagyobb hazai alapítású cégnek szánt díjat. Átlagos időben négyszázan, de nagyobb megbízásoknál hatszázan is dolgoznak a vállalatnál. Középületeket, utakat, iskolákat terveznek és építenek, gyakran külföldi cégekkel együttműködésben.

Solomon Kimaro nem egyedül tért vissza hazájába: feleségét, a SOTE ösztöndíjas hallgatóját, a szintén tanzániai Eunice-t is Budapesten ismerte meg. „1983-ban jöttem ide tanulni” – mesélte Eunice Kimaro, aki jelenleg egy amerikai cég AIDS-ellenes programjában dolgozik orvosként. „Abban az évben egyedüli voltam a hazámból, a tanzániai diákok egyesülete fogadott a repülőtéren és vitt el a nyelvi előkészítőbe. Pár nap múlva találkoztam először Solomonnal, aki nagyon kedves volt, sokat segített nekem a beilleszkedésben, nyelvtanulásban. Összeköltöztünk, és később Tanzániában össze is házasodtunk.” Eunice hazájába visszatérve tíz évig dolgozott az állami egészségügyben, majd közegészségügyi szakosított képzést szerzett. „Az a tudás, amelyet itt megszereztem, engem is nagyon sokszor segített szakmai pályafutásomban. Meg szeretném említeni, hogy vannak magyar, vagy Magyarországon végzett orvosok, akik értékes munkát végeznek hazánkban. Jöhetnének többen is, hiszen tudnánk segíteni abban, hogy gyakorlatot szerezzenek a – sajnos egyre aktuálisabb problémákat okozó – trópusi betegségek orvoslásában.”

▲ *Solomon Kimaro építkezési-kivitelező cégének egyik kőbányája, Dar es-Salaam, 2006.*
Fotó: Kalmár Lajos

A Budapesten egymásra talált pár örömmel hangsúlyozta, hogy kapcsolata sem magyar barátaikkal, sem a tanzániai diákokkal nem szakadt meg, sőt, időről-időre összejönnek saját hazájukban is. „Jó barátom volt a néhai Berey Zoltán, a magyar kereskedelmi konzul, aki sokat tett az országaink között épülő kapcsolatokért. Ő kért fel a tiszteletbeli konzuli posztra, mert tudta, hogy hálás vagyok Magyarországnak és szeretnék segíteni” – emlékezett Solomon Kimaro.

A tiszteletbeli konzul feladatai közé tartozik például a magyar vállalatok segítése a tanzániai, vagy a nemzetközi pályázatoknál, de bajba került turisták is gyakran fordulnak hozzá. A jó személyes kapcsolatok Afrikában különösen sokat számítanak, és egy építési vállalkozó sok üzletemberrel, politikussal ismerkedik meg a munkái révén. A Magyarországon szerzett diplomával mások is nagy ívű karriert futottak be: akadt, akiből egészségügyi majd hadügyminiszter lett. Van, aki fogorvosi klinikát vezet, és nálunk tanult a World Wild Fund egyik régióigazgatója is. „Ezeket a kapcsolatokat Magyarországnak jobban ki kellene használnia.” – vélekedett Solomon Kimaro.

A házaspár általában évente jár vissza Magyarországra a barátok kedvéért valamint a konzuli teendőkkal kapcsolatos ügyek intézésére. Az egyik fontos idei cél Kimaro cége és a Műegyetem építőkara közötti együttműködés megteremtése volt. „Régóta szeretnénk magyar diákokat fogadni szakmai gyakorlatra. Sokan félnek a tanzániai körülményektől, pedig nemzetközi tendereink is vannak. Megtanulhatnak, hogyan lehet Tanzániában dolgozni, pályázni. A személyes tapasztalatok birtokában

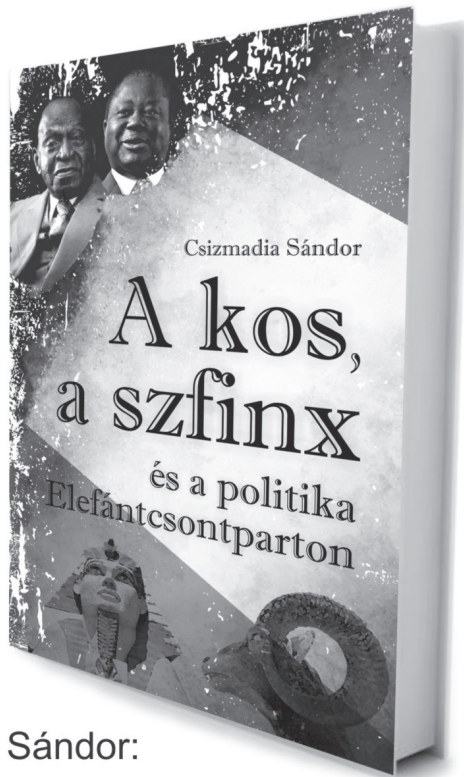
Valamely ország – saját állampolgára vagy a helybéliek közül kiválasztott – tiszteletbeli konzuljait a küldő állam nevezi ki, de működésükhöz a fogadó ország külügyminiszterének hozzájárulása szükséges. Hatáskörük általában szűkebb, mint a nagykövetségeken vagy a főkonzulátusokon tevékenykedő hivatásos konzuloké. Az afrikai tiszteletbeli konzulokra kiemelten fontos feladatok hárulnak, hiszen Magyarország jelenleg mindössze három szubszaharai országban, Dél-Afrikában, Kenyában és Nigériában működtet nagykövetséget.

mindez egyáltalán nem annyira nehézkes. Ott vannak az afrikai kontinensen a japánok, a kínaiak, a németek. A magyaroknak is itt a helyük. Bízom benne, hogy lesz valamilyen együttműködési lehetőség. Egy fejlődő országban mindig van mit építeni, és szívesen látnám, hogy magyar cégek is élnek lehetőséggel” – hangsúlyozta a konzul.

A tiszteletbeli konzul másik úti célja Linda lányának beíratása volt a BME Építőmérnöki Karra. A fiatal hölgy bátyját, az immár másodéves Kevint követi az angol nyelvű képzésen. Kevin Kimaro nagyon jól beilleszkedett a magyarországi életbe és szorgalmasan tanul. Még nem tudja, hogy diplomája megszerzése után apja cégében vállaljon feladatot, vagy saját vállalkozást indítson. A Kimaro család nagyon örült, amikor értesült Linda felvételéről. Egy műszaki egyetemen tanuló nő Afrikában sokkal ritkább jelenség, mint itthon. „Tapsztalataim szerint a Műegyetemen példamutató kapcsolat alakult ki a tanárok és a diákok között” – indokolta az egyetemválasztást Solomon Kimaro. „Oktatóink szinte a gyerekeikként kezelték bennünket, és remekül értettek ahhoz, hogy átadják a tananyagot. Ismerjük a magyar embereket, a kultúrát is vonzónak találjuk. Természetesen a gyerekeink érzik és értik ezt a ragaszkodást, és láthatóan szívesen jöttek ide. Jó érzés a folytonosságot látni: Kevin fiam például Bojtár Imre tanár úrnál vizsgázott, akinél annak idején még magam is.” ☀

Eunice Kimaro >
Fotó: Pintér Erik

Csizmadia Sándor:

A kos, a szfinx és a politika Elefántcsontparton

A könyv Elefántcsontparton az „akanok” hatalomgyakorlását (1960–2000) és annak következményeit követi nyomon. Az 1960-ban függetlenné vált állam első elnöke, a keresztény és akan Félix Houphouët-Boigny erős kézzel, de mindig párbeszédre törekedve vezette az országot (1960–1993). A társadalom gyarodásához vezető uralmának utolsó éveiben azonban Nyugat-Afrika korábbi, leginkább a kakaótermesztésnek köszönhető „gazdasági motorja” kimerült, ami az „etnikai olvasztótégely” szétesését vonta maga után. „Afrika bölcsének” távozása az élők sorából, könnyörtelen utódlási harchoz vezetett, melyből a keresztény és akan Henri Konan Bédié (1993–2000) került ki győztesen.

Az új elnök egy új identitáspolitikát („tisza elefántcsontpartiság”) hirdetett meg és ültetett át az alkotmányba, valamint a büntetőpolitikába. Ez soha nem tapasztalt etnikai, vallási konfliktusokhoz, állampolgári diszkriminációhoz, a külső és belső migránsokat egyaránt érintő idegengyűlölethez, etnikai tisztogatáshoz, államcsínyhez, kaotikus választásokhoz, polgárháborúhoz (2002), hatalmi válsághoz vezetett. 2011 óta a muzulmán és diula közgazdász Alassane Ouattara az ország államfője, de még nem minden elefántcsontparti köztársasági elnöke. A 2000–2010 közötti elnök, Laurent Gbagbo a Nemzetközi Büntetőbíróság hágai börtönében ül, amíg az említett identitáspolitika elszenvedőivel és áldozataival közömbös új emlékezetpolitika Henri Konan Bédiét az elefántcsontparti nemzet legnagyobbjai közé emelte...

**Keresse a kötetet az Alexandra és Lira Könyvesboltokban,
a független könyvesboltokban és az internetes portálokon
vagy rendelje meg a Publikon Kiadótól a www.publikon.hu oldalon.**

www.publikon.hu